

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2008r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Bonifacy Bronkowski
Sędziowie	Sędzia NSA Łucja Franiczek Sędzia WSA Rafał Wolnik (spr.)
Protokolant	sekretarz sądowy Beata Malcharek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2008r.
sprawy ze skargi Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmakażeniom
PRAWO DO ŻYCIA z siedzibą w Rzeszowie
na bezczynność Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta Rybnika
w przedmiocie rozbiórki obiektu budowlanego

- 1) zobowiązuje Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta Rybnika do rozpoznania w terminie 14 dni wniosku skarżącego Stowarzyszenia z dnia 7 maja 2007 r. przez wydanie postanowienia opartego na treści art. 31 § 2 Kpa,
- 2) zasądza od Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta Rybnika na rzecz skarżącego Stowarzyszenia kwotę 100 (sto) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

SEKRETARZ SĄDOWY

Ewa Jędrasik
Ewa Jędrasik

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 7 maja 2007 roku, skierowanym do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Miasta Rybnika, skarżące Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie zwróciło się z wnioskiem o wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie „nielegalnej stacji bazowej telefonii komórkowej PLUS GSM nr BT-24442 Rybnik Maroko – Nowiny”, zlokalizowanej na budynku Zespołu Szkół Ponadpodstawowych w Rybniku przy ul. Orzepowickiej 15a.

We wniosku wskazano na art. 31 Kodeksu postępowania administracyjnego (kpa), jako podstawę domagania się wszczęcia postępowania. W uzasadnieniu podano, że przedmiotowa stacja zrealizowana została w oparciu o zgłoszenie zamiaru wykonania robót budowlanych, gdy tymczasem w ocenie wnioskodawcy do jej realizacji wymagane było uprzednie uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, pismem z dnia 1 sierpnia 2007 roku organ poinformował wnioskodawcę o dokonanych ustaleniach i stwierdził, że brak jest podstaw do wszczęcia postępowania administracyjnego we wnioskowanym zakresie.

W kolejnym piśmie z dnia 8 sierpnia 2007 roku skarżące Stowarzyszenie zakwestionowało powyższy sposób załatwienia sprawy przez organ, domagając się rozstrzygnięcia zgodnego z przepisami procedury administracyjnej, w szczególności w sposób przewidziany w art. 31 § 2 kpa.

W aktach sprawy brak jest wystąpienia skarżącego Stowarzyszenia do organu wyższego stopnia, jednakże z pism Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Katowicach z dnia 21 września 2007 roku oraz z dnia 3 grudnia 2007 roku wynika jednoznacznie, że Stowarzyszenie zwracało się zarówno do tego organu, jak i do Ministra Spraw Wewnętrznych, zarzucając organowi pierwszej instancji beczynność polegającą na nie wydaniu postanowienia, o którym mowa w art. 31 § 2 kpa. Z pism tych wynika ponadto, że organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu beczynności, albowiem w jego ocenie złożony przez Stowarzyszenie wniosek o wszczęcie postępowania nie spełniał wymogów art. 31 § 1 kpa.

W skardze na bezczynność Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Miasta Rybnika, jak również w późniejszym piśmie procesowym z dnia 29 stycznia 2008 roku, skarżące Stowarzyszenie zarzuciło temu organowi naruszenie prawa polegające na niewydaniu postanowienia, o którym mowa w art. 31 § 2 kpa. Powołało się na orzeczenia zapadłe w innych, podobnych sprawach prowadzonych również z inicjatywy Stowarzyszenia.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko i powołując się na stanowisko Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Katowicach zajęte w tej sprawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), zwanej dalej p.s.a., sąd administracyjny orzeka w sprawach skarg na bezczynność organów w przypadkach określonych w pkt 1-4 tj. w sprawach, w których sądy administracyjne właściwe są do rozpoznawania skarg na: decyzje administracyjne, postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także na postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty, postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym na które służy zażalenie, inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa.

Z powyższej regulacji wynika, że skarga na bezczynność dotyczy niepodjęcia przez organy administracji publicznej aktów lub czynności w sprawach indywidualnych, a więc takich, które odnoszą się do konkretnego podmiotu i regulujących jego sytuację prawną. Zatem z bezczynnością organu administracji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy w prawnie ustalonym terminie organ ten nie podjął żadnych czynności w sprawie lub wprawdzie prowadził postępowanie, ale - mimo ustawowego obowiązku - nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub innego aktu albo nie podjął stosownej czynności (zob.: T. Woś: Postępowanie sądowoadministracyjne, Wyd. Prawnicze PWN, Warszawa 1996, s. 62-63).

W pierwszej zatem kolejności należało rozstrzygnąć, czy w niniejszej sprawie zwłoka organu w załatwieniu wniosku skarżącego należy do przypadków, o których

Sygn. akt II SAB/GI 1/08

mowa w art. 3 § 2 pkt 8 p.s.a. Na tak postawione pytanie należało udzielić pozytywnej odpowiedzi. Zauważyć bowiem należy, że wniosek skarżącego o wszczęcie postępowania administracyjnego złożony został w dniu 7 maja 2007 roku. Z akt sprawy wynika, że organ podjął czynności mające na celu wyjaśnienie podniesionych we wniosku okoliczności, jednakże formalnie nie wszczął postępowania i nie zakończył go w sposób przewidziany przepisami procedury administracyjnej. Nie ulega wątpliwości, że organ, do którego wpłynął wniosek złożony w trybie art. 31 § 1 kpa winien wszcząć postępowanie i zakończyć je wydając bądź to postanowienie, o którym mowa w art. 31 § 2 kpa, bądź też pozostawić taki wniosek bez rozpoznania, jeżeli strona nie uzupełni braków wniosku pomimo uprzedniego wezwania w trybie art. 64 kpa. Tym samym uznać należy, że skarga w niniejszej sprawie jest dopuszczalna, albowiem dotyczy przypadku wymienionego w art. 3 § 2 pkt 8 p.s.a.

Stwierdzić przyjdzie ponadto, że skarga została wniesiona po wyczerpaniu środków zaskarżenia służących skarżącemu w postępowaniu przed organem administracyjnym, a więc czyni zadość wymaganiom określonym w art. 52 § 1 p.s.a. Takim środkiem zaskarżenia, o którym mowa w powołanym przepisie jest zażalenie na niezakończenie sprawy w terminie (art. 37 § 1 kpa). Pomimo, że w aktach sprawy brak jest kopii takiego zażalenia, to w świetle treści pism Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Katowicach z dnia 21 września 2007 roku i z dnia 3 grudnia 2007 roku bezspornie uznać należy, że zostało ono złożone.

Wobec powyższego, skoro brak jest przeszkód formalnych, to przystępując do merytorycznej oceny skargi na bezczynność organu stwierdzić przyjdzie, że jest ona uzasadniona.

Z przepisu art. 35 kpa wynika obowiązek załatwienia sprawy administracyjnej bez zbędnej zwłoki, przy czym czas załatwienia sprawy wymagającej przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego określony został na nie dłużej niż jeden miesiąc, natomiast w przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej czas ten nie może przekroczyć dwóch miesięcy. Przepis art. 36 kpa przewiduje wprawdzie sytuację, w której czas załatwienia sprawy może przekroczyć także termin dwumiesięczny, zobowiązuje jednak organ do powiadomienia o tym fakcie stron postępowania z równoczesnym wskazaniem nowego terminu załatwienia sprawy. Do określonych wyżej terminów nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych czynności, np. zawieszenia postępowania, w

Sygn. akt II SAB/GI 1/08

czasie którego terminy załatwiania spraw nie będą (art. 103 kpa), okresów opóźnień spowodowanych przez stronę, np. nieuzupełnienie we wskazanym przez organ terminie braków wniosku, czy wreszcie powstałych z przyczyn niezależnych od organu, np. niedysponowanie aktami sprawy przekazanymi innemu organowi związku z toczącym się równoległe postępowaniem.

Z akt sprawy wynika, że wniosek skarżącego Stowarzyszenia złożony został w siedzibie organu w dniu 7 maja 2007 roku. Ten właśnie dzień należy uznać jako datę rozpoczęcia biegu terminu załatwienia sprawy. W aktach sprawy brak jest informacji organu, o której mowa w art. 36 kpa, jak również brak jest wezwania do uzupełnienia ewentualnych braków wniosku w trybie art. 64 kpa. W tym stanie rzeczy, nawet, gdyby przyjąć, że sprawa jest szczególnie skomplikowana, to termin jej załatwienia upływał w dniu 9 lipca 2007 roku (dzień 7 lipca 2007 roku przypadał bowiem w sobotę).

Trudno jednak przyjąć, że sprawa ma skomplikowany charakter, gdyż w istocie jej załatwienie polegać miało na wydaniu postanowienia przewidzianego w art. 31 § 2 kpa. Takim postanowieniem jest postanowienie o wszczęciu postępowania z urzędu lub o odmowie wszczęcia postępowania. Zwrócić bowiem należy uwagę, że skarżące Stowarzyszenie nie domagało się dopuszczenia go do udziału w postępowaniu. Dopiero po ewentualnym wszczęciu postępowania w sprawie zadaniem organu byłoby merytoryczne jej rozpoznanie.

Tymczasem w niniejszej sprawie nie doszło do wydania żadnego postanowienia, do którego wydania organ był zobligowany przepisami prawa, co spowodowało, że Sąd uznał skargę na bezczynność organu za zasadną i orzekł jak w sentencji na zasadzie art. 149 p.s.a. O kosztach postępowania orzeczono na wniosek skarżących po myśli art. 200 p.s.a.

Z uwagi na przedmiot skargi, którym jest bezczynność organu, Sąd nie miał podstaw do oceny merytorycznych aspektów żądania wszczęcia postępowania w sprawie przedmiotowej stacji bazowej telefonii komórkowej.

Na oryginale właściwie podpisany
Za zgodność z oryginałem

SEKRETARZ SĄDOWY

Ewa Jedrasik